

În așteptarea zilei de mâine

JANETTE OKE

În așteptarea
zilei de mâine

Traducere de Cristina Giurgiu

Seria *Vestul canadian*, vol. 6

Casa Cărtii, Oradea
2013

Copyright © 2001 by Janette Oke
Originally published in English under the title
When Tomorrow Comes
by Bethany House
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, USA
All rights reserved.

*Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții.
Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu
aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.*

În așteptarea zilei de mâine

Janette Oke
Copyright © 2013 Casa Cărții
OP 2, CP 30,
410670, Oradea
Tel./Fax: 0259-469057; 0359-800761; 0728-874975
E-mail: info@ecasacartii.ro
www.ecasacartii.ro

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Oke, Janette**

În așteptarea zilei de mâine / Janette Oke;
trad.: Cristina Giurgiu. - Oradea : Casa Cărții, 2013
ISBN 978-606-8282-70-1
I. Giurgiu, Cristina (trad.)
821.111(71)-31=135.1

Traducerea: Cristina Giurgiu
Editarea: Fidelia Stroie
Tehnoredactarea și corectura: Timeia Viman
Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Findata srl, Oradea, www.findata.eu

Cu profundă recunoștință față de Dumnezeu,
pentru ajutorul Său care nu dă greș,
pentru călăuzire și răspunsuri la rugăciune
în fiecare domeniu al vieții mele.

El este măreț – și El este bun.

Capitolul 1

Vântul o trezi pe Christine, izbind crengile de geamurile acoperite cu un strat gros de gheață, împrăștiind, cu neîmblânzită forță, cristale de zăpadă pe pereții din bârne ai căsuței. Strecurându-se pe hornul de cărămidă, șuiera un cântecel de jale, precum o făptură mitologică. Fără a-și deschide ochii, Christine știu că ziua aceea nu va fi una plăcută. Însă zâmbi, animată de o ciudată mulțumire și se ghemui mai bine sub păturile călduroase ce-o acopereau.

Bocetul înăbușit al vântului de nord o făcu să se ducă cu gândul în trecut, cu câțiva ani în urmă – era mai degrabă o senzație decât o amintire. Nu frica era sentimentul de care fusese cuprinsă, copil fiind, în timp ce asculta gemetele vântului într-o dimineață de iarnă. Nici frustrare pentru faptul că urma să rămână închisă în casă. Ci mulțumire. Obișnuia să-și scoată cărțile cu ilustrații preferate înaintea căminului în care ardeau pocnind lemnele de brad, trecându-și degetele de la picioare prin moliciunea blănii de urs ce acoperea dușumeaua. Aproape că simțea mirosul terciului fierbinte pregătit pentru masa de dimineață, ce-i făcea stomacul să protesteze.

Gândindu-se la anii aceia, Christine aproape că se simțea din nou ca un copil. Se simțea în siguranță, protejată, la căldură, iubită. Era un sentiment încântător, ce-o învăluia precum una din păturile acelea groase de lână de la Hudson's Bay.

Se smulse din reverie și își schimbă poziția, fără tragere de inimă. Se întreba ce ar fi mai plăcut – să-și tragă păturile până la bărbie, ascultând strigătele neîmblânzite, însă zadarnice ale furiosului intrus ce părea dornic să-și impună voința în fața celor ce locuiau în casuță sau să se ridice din pat, din siguranța propriului dormitor, ca să-l privească dezlănțuindu-și furia.

Puterea tenace a furtunii îi aminti Christinei de faptul că părinții ei, de multă vreme obișnuiți cu Nordul, reușiseră să păcălească și de această dată vitregiile naturii. Indiferent cât de mult ar fi lovit, luptat și răbufnit furtuna, ei se aflau la căldură și în siguranță. Pereții căsuței de lemn pe care tatăl ei o construise pentru familia sa erau încă rezistenți și solizi. Micul șopron din partea sa estică era plin cu vârf cu bușteni de brad și mesteacă. Felinarele erau curățate și luminau strălucitor. Știa că bucătăria era deja încălzită și încărcată de aromele cafelei fierbinți și ale pâinii cu scorțișoară.

În cele din urmă, Christine cedă. Își trecu picioarele peste marginea patului, gata să ignore răcoarea încăperii în timp ce bâjbăia în semiîntuneric după halatul pe care-l aruncase pe un scaun din apropiere, cu o seară în urmă.

Înfășurând halatul în jurul trupului în timp ce ieșea din încăpere, zări lumina flăcărilor în căminul din camera de zi și o rază gălbuie răzbătând dinspre bucătărie. Se îndreptă într-acolo, știind exact ce va găsi.

Urma să-și găsească tatăl așezat la masă, având deja în mână o cană cu cafea aburindă. Mama ei se afla probabil în fața sobei mari, de fier, mestecând într-o cratiță terciul fierbinte. Un morman mic de pâine prăjită avea să se adune în încălzitorul sobei, în timp ce terciul era servit. Câinele, cu capul așezat pe labe, era întins pe covor lângă ușă – în cazul în care cineva s-ar fi decis să-și asume riscul de a se aventura afară.

Mama Christinei se răsuci auzind pasul ușor al acesteia.

— Te-ai trezit devreme, remarcă Elizabeth zâmbind. Am crezut că vei dormi mai mult. Ziua asta ne va ține mai aproape de foc.

Christine încuviință și traversă încăperea spre singura fereastră. Cu vârful degetelor făcu o mică deschizătură în stratul de chiciură.

— Am auzit vântul. Îmi era bine sub pături, dar n-am putut rezista tentației de a arunca o privire afară, la furtună.

Wynn își schimbă poziția.

— Niciodată n-ai putut, comentă el clătinând încet din cap.

Cuvintele fuseseră rostite ca o afirmație, însă ascundeau parcă o întrebare. Ce anume la aceste furtuni o atrăgea atât de mult pe Christine?

— N-am avut parte de o furtună adevărată nici măcar o dată, cât timp am stat în Edmonton, spuse Christine.

Rostise cuvintele pe un ton aproape melancolic, chiar și pentru urechile ei.

— O, a nins. Mult. Și a bățut vântul. Dar se pare că n-a reușit niciodată să se dezlănțuie printre toate acele clădiri înalte. N-am auzit vântul șuierând și vind ca aici.

Chicoti auzind ironia propriilor cuvinte și dorul după furtunile de acasă ascuns în spatele lor.

Elizabeth se întoarse pe jumătate spre ea.

— Îți place șuieratul acela?

Se cutremură vizibil.

Christine privi prin ochiul pe care-l făcuse în geamul acoperit cu gheață.

— Cred că da.

Apoi chicoti din nou.

— Ei bine, cel puțin acum nu mai trebuie să-mi fac griji pentru tatăl tău. Obişnuiam să stau trează noaptea, teribil de îngrijorată.

Christine se întoarse de la fereastra unde privi vârtejurile alburii ce zgâlțâiau crengile copacilor. Da. Și ea își amintea. Și ea se îngrijorase, multe nopți. Oricât de mult ar fi încercat Elizabeth să-și păstreze temerile pentru sine când Wynn era afară, în furtună, Henry și Christine știuseră că mama lor nu putea fi liniștită. Christine își aminti bravele încercări ale lui Henry de a-și liniști mama. „*Tata e obișnuit cu furtunile. Știe ce are de făcut.*” Ea zâmbea, încuviința și le sugera să pregătească floricele de porumb sau să joace „X și O”, însă frământarea nu îi dispărea niciodată din priviri.

Christine strânse mai tare cordonul halatului în jurul taliei și se îndreptă spre chiuveta din colțul încăperii ca să se spele pentru micul dejun. Și ea era ușurată, mai mult decât realiza mama sa,

pentru faptul că tata nu se afla undeva afară, mai ales acum, când temperatura era în scădere și vântul năprasnic ar fi așternut un strat gros de gheață alburie pe blana paltonului său. Privirea ei o căută pe cea a lui Wynn.

— Trebuie să pleci undeva astăzi?

El încuviință.

— Da, însă abia peste două ore.

Din nou privirea Christinei se îndreptă spre fereastră, unde lumina dimineții încă se lăsa așteptată.

— Atunci... de ce n-ai dormit *tu* mai mult? Întrebă ea pe un ton jucăuș.

— Din obișnuință.

— Dar tu? o întrebă pe mama sa.

— A trebuit să mă trezesc și să-i pregătesc domnului Obișnuință cafeaua, răspunse Elizabeth, pe același ton jucăuș.

Wynn chicoti. Christine știa că el pregătea cafeaua de dimineață aproape la fel de des ca și mama, însă nu spuse nimic.

— Vă lipsiți amândoi de câteva ceasuri bune de somn, îi muștrului ea în glumă.

Wynn clătină din cap.

— Nu ne lipsim de ele. Ceasurile astea sunt perfecte pentru un timp liniștit. Citim. Discutăm. Pur și simplu... ne pregătim pentru ziua ce ne stă în față.

Elizabeth scoase un alt castron din bufet.

— Vrei să mănânci cu noi niște terci?

— Ce fel de terci este? Nu-mi place...

— Știu ce nu-ți place. Este ovăz. Nu secară.

— Vreau și eu puțin.

— Ia-ți o lingură și o cană.

Christine se îndreptă spre bufet.

— Și n-ar strica să mai prăjești câteva felii de pâine, o instrui mama sa. Nu credeam că te vei trezi atât de dimineață. Gemul de căpșuni este în cămară.

O rafală puternică de vânt lovi pereții căsuței. Până și câinele își ridică capul și scheună.

— Măi să fie... dacă n-o să am șindrile de înlocuit după fur-tuna asta, o să fie mare minune, comentă Wynn strâmbându-se.

Ai impresia că o să smulgă tot acoperișul, să nu mai rămână decât bârnele. N-am mai auzit un vânt atât de furios de nu mai știu când.

Christine își aduse cana și ibricul cu cafea la masă. Umplu din nou cana tatălui ei, turnă cafea în cana mamei și a ei și se întoarse la sobă. Era adevărat. Vântul bătea cu furie. Însă în casă era atât de cald și bine. Ciudat, dar se simțea privilegiată. Specială.

— Sper că în prerie nu se stârnesc furtuni din acestea. M-ar îngrijora să știu că Henry...

— Ei acum, mama... Henry este foarte capabil să-și poarte de grijă. Este bine instruit în tehnica supraviețuirii și știe...

Christine nu mai ascultă cuvintele tatălui ei, însă nu-și putu ascunde un zâmbet. Rolurile se schimbaseră. Tatăl ei încerca s-o asigure pe mama ei cu privire la siguranța fiului lor – și nu fiul, care încerca s-o liniștească pe mama, asigurând-o că tatăl lor se va descurca în furtună.

Wynn își puse mâna peste cea a lui Elizabeth, într-un gest menit s-o liniștească, în timp ce aceasta din urmă se așeză pe scaun. Încercă să zâmbească și să încuviințeze, însă Christine observă, încă o dată, că îngrijorarea nu părăsise cu totul privirea mamei sale. Degetele acesteia se strânseseră în jurul mâinii ce o ținea pe a ei, ca și când ar fi vrut să se agațe de promisiunea ce tocmai fusese rostită.

— A telefonat Henry? Întrebă Christine, așezându-se pe scaunul aflat în partea opusă lor.

— Săptămâna trecută.

— Am crezut că ne va anunța când vor stabili data nunții.

— Așa a spus. Însă probabil că n-au stabilit-o.

O altă rafală de vânt zgudui geamurile.

— Sper că nu se așteaptă să călătorim pe o astfel de vreme.

Privirea Christinei se îndreptă spre fereastră.

— Nu va ține mult. Niciodată nu ține mult, răspunse tatăl ei.

Era adevărat, furtunile nu țineau mult. Însă când o asemenea furtună se abătea cu apucătura-i de gheață asupra ținutului, aveai impresia că nu mai are de gând să plece.

— Oare chiar ninge? Sau doar viscolește zăpada căzută noaptea trecută? se întrebă Christine.

Wynn râse încetitor.

— N-ai cum să-ți dai seama. Am scos câinele afară mai devreme și n-am putut zări la doi pași în fața mea. În parte, din cauza întunericului – dar chiar și cu lumina de la geamuri, tot n-am putut vedea.

— Cred că n-o să plec astăzi, își spuse Christine.

Elizabeth o privi cu ochi măriți.

— Doar nu plănuiai...?

— Nu, nu chiar, se grăbi Christine s-o asigure. Dar chiar trebuie să caut o slujbă. Nu pot să stau aici și...

— Credeam că ne-am pus de acord că o să aștepți până după nunta lui Henry.

Christine ridică din umeri.

— Într-adevăr, ai sugerat asta. Dar Henry nu pare a se grăbi să stabilească data. Nu pot sta aici pur și simplu, pe cheltuiala ta și a lui tata.

— Nu stai pe cheltuiala noastră. Ne place să te avem aici, cu noi. Tovărășia ta compensează cu mult puținul pe care-l consumi. Ne-ai oferit un ajutor de nădejde când te-ai oferit să lucrezi grădina, să cureți pivnița de rădăcinoase, să greblezi frunzele și...

Christine zâmbi în timp ce lista devenea tot mai lungă. Era un sentiment plăcut să știi că este nevoie de tine acasă. Dar era adultă de acum. Experimentase viața pe cont propriu. Avea nevoie să iasă din acest cuib confortabil, intim și să fie pe propriile-i picioare.

În ciuda căldurii din bucătărie însă, simți un fior gândindu-se la întoarcerea în oraș. Nu se prea împăca cu viața acolo. Îi plăceau spațiile deschise, libertatea pe care i-o oferea viața sub cerul liber. Natura – chiar în furia-i dezlănțuită – era una cu sufletul ei.

Orașul părea a o sufoca cu ritmu-i alert, îngrămădeala și alergătura neconținută a oamenilor.

— Crezi că domnul Kingsley îți va da recomandare?

Întrebarea strecură un nou fior în sufletul Christinei. Oare domnul Kingsley, fostul ei șef, mai era încă supărat din cauză că refuzase să se căsătorească cu fiul lui? Dacă da, urma să fie drept? Ea fusese o angajată bună. Nu – mai mult decât bună. El îi apreciasse munca, mai mult decât a celorlalte funcționare din

birou. Cu siguranță, nu-i va pune în pericol viitoarea poziție, doar de dragul răzbunării.

Însă Christine nu era sigură. Poate că ar fi fost mai înțelept să nu riște să-i ceară recomandare.

— Nu știi, îi răspunse mamei sale, cu tensiune în glas.

— Ei bine, ai primit prima ta slujbă fără a avea vreo recomandare. Sunt sigură că vei reuși s-o faci din nou.

Tatăl ei părea încrezător că nu va avea probleme să-și găsească de lucru.

— Îmi doresc să fi existat un loc aici...

Christine nu-și continuă gândul. Vântul nu păru a-l tulbura, lăsându-l să plutească pentru ca fiecare dintre cei aflați în jurul mesei să cugete la el. Mai discutaseră despre asta și înainte, încercând să găsească în orașelul lor un loc de muncă, pentru ca fata să nu mai fie nevoită să-și părăsească din nou familia.

— Chiar dacă te-ai muta undeva în apropiere, la căsuța ta, spusese Elizabeth, știi că ești bine-venită aici ori de câte ori vrei...

Însă, de fiecare dată, încercările se dovediseră a nu avea sorți de izbândă. Nu se găsisese nimic pentru Christine în micul oraș sau în vecinătate.

— Poate că ar trebui să accepți invitația mătușii Mary de a li te alătura în Calgary, spuse Elizabeth, părând preocupată să-și întindă gemul pe felia de pâine prăjită.

— Dar e atât de departe de casă.

— Cel puțin vei avea alături o parte din familie. Iar trenul...

— Trenul e încet ca un melc. Oprește în fiecare orașel de pe calea ferată. Data trecută am crezut că nu vom ajunge niciodată în Calgary. Pe urmă mai trebuie și să...

— Știu, oftă Elizabeth. E greu. Sunt prea mulți kilometri care ne despart.

— Am nevoie de propria mea mașină, asta-i. Atunci aș putea...

— Vai de mine!

Elizabeth își ridică brațele.

— Atunci n-aș mai pune pleoapă pe pleoapă. Cu propria ta mașină... singură... șofând prin pustietățile astea. Nu cred că mi-aș găsi liniștea nici măcar o clipă.

— O, mama.

— E adevărat, spuse Elizabeth, apărându-și poziția. E suficient de greu să-l știu pe Henry într-una din acele... și el e bărbat. Dar tu? Ce s-ar întâmpla dacă ai face pană sau...?

— Aș schimba roata.

— Cum ai putea...?

— Cu cricul. Toate mașinile au cric. Nu trebuie decât să... ei bine, m-am uitat odată la un bărbat cum schimba roata. Nu părea a fi atât de complicat. Orice femeie ar putea face asta.

Elizabeth își ridică privirea în tavan și-și aruncă din nou brațele în aer. Wynn chicoti. Afară, furtuna continua să urle.

— Ai prefera să mă știi afară, într-o sanie trasă de câini?

Întrebarea era, mai degrabă, o tachinare, însă Elizabeth nu acceptă momeala.

— Da, cred că te-aș prefera. Cel puțin câinii nu au pană, nu se opresc dintr-odată... nu fierb și nu scot aburi și nu se împotmolesc în noroi sau în zăpadă.

Christine izbucni în râs.

— Dar pentru tata îți făceai griji când era plecat cu câinii.

Expresia de pe chipul lui Elizabeth trăda faptul că fusese prinsă în propria-i capcană, însă femeia refuză să cedeze.

— Era diferit, spuse ea.

— În ce fel?

— Ei bine, nu din cauza câinilor îmi făceam eu griji.

— Atunci din ce cauză?

— Din cauza... vreunui bețivan sau a vreunui nebun înarmat cu un cuțit... sau cu o armă. Din cauza... vreunei furtuni neașteptate sau a unui râu sau lac acoperit cu o pojghiță de gheață periculos de subțire. Din cauza fulgerelor care puteau declanșa incendii în păduri. Din cauza acestor lucruri.

— Mama, anunță Christine, eu cred că ești o specialistă în îngrijorare.

Spusese asta pe un ton plin de afecțiune, nu de condamnare.

Răspunsul lui Elizabeth constă în a se ridica de la masă și a le umple cămile cu cafea. Christine își privi mama cu dragoste. Știa că, de-a lungul anilor, mama ei încercase să aducă fiecare îngrijorare înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. Nu era greu să te rogi pentru temeri și îndoieli. Însă a lăsa problema în seama

lui Dumnezeu era, uneori, un lucru mult mai dificil. Elizabeth îi spusese Christinei odată, cu ceva vreme în urmă, că avea obiceiul de a-și lua îngrijorările înapoi. De a trece din nou prin filtrul inimii și al minții acea problemă. De a se agita atunci când ar fi trebuit să se odihnească în credință. Spusese că are în spate ani de experiență și totuși... totuși... se întreba dacă nivelul încrederii ei se îmbunătățise – sau se înrăutățise. Christine o îmbrățișase atunci și-i spusese că ea nu-i putea răspunde la întrebarea asta, însă ce știa era că mama ei fusese un exemplu, atât pentru Henry, cât și pentru ea, de-a lungul anilor, un exemplu de încredere profundă în Dumnezeu.

Acum Wynn admise:

– Cred că și eu m-aș îngrijora puțin dacă te-aș ști singură pe drumuri, într-o mașină. Mașinile astea par a... a avea nevoie de o mână de bărbat. Cel puțin aici, în ținuturile astea pustii.

Christine își privi lung tatăl. Wynn nu fusese niciodată tipul acela de om care să spună ce era potrivit pentru o femeie și ce era potrivit pentru un bărbat. Probabil că pe chip îi apăruse o expresie de surprindere, căci Wynn se grăbi să continue.

– Nu spun că o femeie n-ar putea face acele lucruri – să schimbe roți, să umple radiatoare și treburi din acestea. Însă mie îmi pare că n-ar trebui s-o faci. E o muncă grea, murdară. Nu se prea potrivește cu fuste curate și mâini delicate.

Înainte ca Christine să răspundă, tatăl ei continuă:

– E ca în războiul ăsta.

Războiul. Da, Canada era acum în război. Christine simți un alt fior. Adevărat, nu părea real – și la fel de adevărat, se desfășura la mare depărtare. De fapt, pe un alt continent. Însă realitatea era că țara lor se afla acum, oficial, în război. Christine, împreună cu mulți alții, avusese un adevărat șoc să citească informațiile crunte și terifiante în ziarele din 1 septembrie 1939. Germania invadase Polonia. Ziua următoare, ziarele publicaseră cu litere de-o șchioapă că Marea Britanie declarase război. Canada, o țară independentă, îi urmase exemplul o săptămână mai târziu. Tineri bărbați canadieni – ba chiar unele femei – se grăbiseră să se înroleze și să se alăture cauzei. Christine se surprinse întrebându-se dacă asta ar fi trebuit să facă și ea. Să-și apere țara. Să devină

parte a trupelor ce urmau să stăvilească năvălirea dușmană. Nu îndrăznise să spună nimic părinților.

Dintr-odată i se păru că vântul înghețat de afară reușise să se strecoare în mica bucătărie. Christine își văzu mama cutremurându-se și, inconștient, își strânse halatul mai bine în jurul trupului.

— Înțeleg pentru ce tinerii bărbați sunt nerăbdători să-și apere țara – și valorile în care credem. Dacă aș fi fost mai tânăr, mai capabil...

Privirea lui Wynn se îndreptă spre piciorul rănit.

— Aș fi dorit să plec și eu. Dar tinerele femei? Nu mi se pare chiar corect. Noroiul și murdăria din tranșee nu este locul potrivit pentru femei.

— Dar ele nu stau în noroi și mizerie, protestă Christine. Ele lucrează în dispensare, la cantine și în birouri. Ele...

— Oroarea războiului ajunge și la ele. N-o pot evita.

— Cum de am ajuns să discutăm despre subiectul ăsta... morbid? protestă Christine. Era o dimineață perfectă și, acum, uită-te la noi, vorbim despre război.

O dimineață perfectă? Vântul mugea și smulgea tot ce întâlnea în cale. Zăpada biciuia și lovea cu putere pereții casei. Temperatura scăzuse periculos de mult, iar vântul geros era cu totul potrivnic omului și fiarelor, deopotrivă. Totuși, focul încă ardea jucăuș, aburul cafelei fierbinți încă se înălța din căni, stomacul le era plin, picioarele încălzite în papucii confortabili de casă. Erau în siguranță aici, în mica lor lume.

— Până când va lua sfârșit, conflictul ăsta va afecta tot ce gândim sau facem, prezise Wynn.

Era o afirmație gravă.

— Ieri am pierdut un alt ofițer, tânăr. Spune că trebuie să plece, altfel nu se mai poate suporta. Înțeleg asta. Și eu m-aș simți la fel.

Christine știa că mulți tineri ofițeri din poliția canadiană împărtășeau această opinie. Oare și Henry se afla printre ei? Însă el era logodit cu Amber. Oare era gata să se despartă de ea și de micul ei Danny? Putea face asta?

— Știai că John Beavertail și Wynn Ermineskin s-au înrolat și ei?

Christine nu știuse. Ambii tineri erau din familiile din sat ce îmbrățișaseră credința creștină. Amândoi fuseseră școliți în mica școală a mamei ei și erau o mărturie pentru poporul lor. Familia Ermineskin își numiseră copilul după ofițerul pe care-l admirau atât de mult. Wynn nu era un nume obișnuit pentru cei din tribul Cree până când tatăl ei le câștigase încrederea. Christine simți un nod în stomac.

Nu era drept. Nu era corect. Pentru ce acest om – acest Hitler – avea impresia că putea lua în stăpânire întreaga lume? De ce? De ce nu-l lovea Dumnezeu? Nu era corect. De ce să moară oameni buni? De ce tineri – bărbați și femei – să fie chemați să-și dea viața pentru a opri un asemenea rău?

Christine se ridică de la masă.

– Mai bine mă duc să mă îmbrac, spuse ea drept scuză.

În realitate, dorea doar să plece de acolo. Să scape, oarecum, de prezența unui război îndepărtat ce părea a atârna în aerul încăperii ca un giulgiu ce învăluisese țara întregă – lumea întregă – în ghearele-i pline de răutate.

Cineva trebuie să-l oprească, se surprinse gândind în timp ce se îndreptă în grabă spre camera ei.

Apoi îi veni în minte un gând nou. *Asta e exact ceea ce încercă ei să facă – toți tinerii bărbați și femei care s-au grăbit să se înroleze. S-au oferit – chiar cu ultima suflare, la nevoie – ca să încerce să oprească valul acesta al răutății de peste ocean.*

Oare de ce gândea că ar putea sta acasă, bucurându-se de lume, așa cum o cunoscuse? Oare ea n-ar trebui să plece? Oare viața ei era mai prețioasă decât a celor care deja plecaseră? Și totuși...

O senzație instantanee de teamă și spaimă îi cuprinse inima, iar chipul i se îmbujoră de rușine. Nu era greu să rostească vorbe. Ea, cu părerile ei referitoare la ce-ar putea face o femeie dacă și-ar pune ceva în minte. Însă era o lașă. Nu dorea să meargă. Ar fi urât mizeria și noroiul războiului descris de tatăl ei. Nu dorea să se confrunte cu posibilitatea morții, cu posibilitatea ca un glonț dușman să-i pătrundă în carne.

Când ajunse în cameră nu se îmbracă, așa cum spusese, ci se aruncă cu fața în jos pe pat. Răceala din inima ei era mult mai mare decât cea din încăperea neîncălzită. *Doamne*, strigă ea,

câți alții trec prin... prin suferința asta? De unde să știu dacă este bine să plec... sau să stau? Vreau să mă rog – să te implor – să ne protejezi. Să-i protejezi pe cei dragi mie aici. Să-i ferești de rău. Dar este corect? Este drept? Nu știu. Pur și simplu nu știu. Atunci, cine va merge? Cine va opri nebunia asta? Setea asta de putere? Răutatea războiului. Nu e drept.

În timp ce se ruga, totuși, Christine știa că lumea nu fusese niciodată dreaptă. Sau corectă. Încă din clipa în care Adam și Eva au gustat din acel fruct al grădinii, declanșând toată acea furie, ură și răutate a celui rău. Dintotdeauna au existat oameni care au luptat împotriva lui. Dintotdeauna au existat oameni care au fost gata să plătească prețul împotrivirii. Adevărat, nu era dreaptă – dar așa era lumea. Iar ea, ca orice alt om care a pășit pe pământ, trebuia să se decidă când și unde urma să-și spună cuvântul.